ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

Ε'.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

«...Θάχουμε ντιβάνια μυρωμένα μ' ελαφρά άρώματα καὶ βαθειὰ σὰν μνήματα. Καὶ στὶς ἑταῖρες παράξενα λουλούδια ποὺ ἀνοίξανε γιὰ μᾶς κάτω ἀπὸ πιὸ φωτεινοὺς οὐρανοὺς. Ἀπὸ τὴ φλόγα τους ἡ δυὸ καρδιές μας θὰ φέγγουν σὰν δυὸ λαμπάδες μπρός στὸ διπλὸν καθρέφτη τοῦ πνεύματός μας».

Ἔτσι μιλάει ὁ Μπωντελαὶρ γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους, γιὰ τὰ θερμὰ καὶ τὰ τρελλὰ φιλιὰ τους.

Νὰ ἀκόμα πῶς μιὰ νέα θυμίζει στὸν ἀγαπημένο της ποὺ λείπει μακρυά της, τὶς τρέλλες τους:

«Ἀγάπη μου! φίλε μου, εἶμαι μόνη κι' ὅμως νοιώθω ἀκόμα στὰ χείλη τὴ γεῦσι τῶν φιλιῶν σου.

»Θυμήσου... Ἄκου... Ἄφησέ με νὰ τραγουδήσω, γιὰ μένα μόνο, τὸ θεῖο τραγοῦδι τῶν ὡραίων ἐρώτων μας. Κι' ἴσως ν' ἀνατριχιάσης στὴ θύμησι τῶν φιλιῶν μας, καθὼς ἀνατριχιάζω κι' ἐγώ.

»Ἔτσι, καθὼς τὸ θέλεις, τὰ μπουκαλάκια τῶν ἀρωμάτων εἶνε ξεβουλωμένα καὶ τὸ ἀρῶ τους μῦρο ἔχει γεμίσει τὸ δωμάτιο. Ξαπλωμένη σὲ μιὰ γωνιὰ σὲ περμέγνω ὅλο λαχτάρα. Καὶ νὰ ποὺ ἔρχεσαι, ἀγάπη μου!

»Τὸ στομα σου ἀπομυζᾶ τὰ χείλη μου· ὅπως ἡ μέλισσα τὸ νέκταρ τῶν λουλουδιῶν.

»Ἔλα, ἀγάπη μου. Μ' ἀρέσουν τὰ φιλιὰ σου καὶ τὰ χάδια σου. Καὶ κλαῖω ἀπὸ εὐτυχία μέσα στὴν ἀγκαλιὰ σου».

Μὰ ἐκτὸς τῶν φλογερῶν φιλιῶν, εἶνε κι' ἄλλα φιλιὰ ἀγαπημένων, πιὸ γλυκιὰ, πιὸ δροσερά.

Ὁ Σατωμπριὰν στὸ ὡραῖο του μυθιστόρημα «Ἀτάλα» μᾶς δίνει μιὰ λεπτὴ περιγραφὴ ἑνὸς φιλιοῦ δυὸ νέων ἐρωστῶν — τῆς Ἀτάλας καὶ τοῦ Ρενέ — ποὺ ἔζοῦσαν στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς παγεντικῆς φύσεως, ἡ ὁποία μὲ τὴν ὠμορφιά της παρακινοῦσε γιὰ ἔρωτα. Αὐτὴ ἡ περικοπὴ τοῦ Σατωμπριὰν εἶνε ἕνα ὑπέροχο ἐρωτικὸ ποίημα.

«Ἀπὸ τότε πειὰ, ἀφηγεῖται ὁ Ρενέ, ἡ ἀντίστασι τῆς Ἀτάλας καταντοῦσε πειὰ μάταιη. Τὴν εἶχα πιάσει σφιχτὰ, ἡ πνοή της μὲ μεθοῦσε, ροφοῦσα ἀπὸ τὰ χείλη της τὸ γλυκὸ ἐρωτικὸ ποτό. Καὶ μὲ τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανὸ, κρατοῦσα μέσα στὰ χέρια μου, ἐνώπιον τοῦ Αἰωνίου Θεοῦ, τὴ γλυκειά μου γυναῖκα».

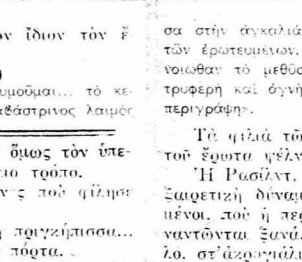

Καὶ μὲ τὰ γράμματά τους οἱ ἐρωτευμένοι στέλνουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο φιλιά, καὶ τὰ φιλιὰ αὐτὰ εἶνε σὰν φαντάσματα τῶν ζωντανῶν χαδιῶν ποὺ ἀλλάζουν, ὅταν βρεθοῦνε μόνοι. Διαβάζοντας κανεὶς τὰ ἐρωτικὰ ραβασάκια, μαντεύει τὶς τρελλὲς ἀωπείες ἐκείνων ποὺ τὰ γράφουν.

Νὰ μερικὰ φιλιὰ, συναγμένα στὴν τύχη ἀπὸ διάφορες ἐρωτικὲς ἀλληλογραφίες. Εἶνε σπαρταριστὰ, λαχταριστὰ φιλιὰ, τσαχπίνικα καὶ κατεργάρικα, σὰν τὸν ἴδιον τὸν ἔρωτα.

(Ὁ Μιραμπὼ στὴ Σοφία)

«Ἀκόμα ἀνατριχιάζω ἀπὸ ἔρωτα, ὅταν σὲ σκέφτομαι. Θυμοῦμαι... τὸ κεφάλι σου γυρμένο στὴν ἀγκαλιά μου, ὁ ἄσπρος σου, σὰν ἀλαβάστρινος λαιμὸς στὴ διάθεσι τῶν χειλιῶν μου...

. . . . . .

»Χαῖρε, ἀγαπημένη κι' ἀσύγκριτη φίλη. Χαῖρε πολυαγαπημένη ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς μου, χαῖρε θεά, ψυχή, ζωή μου, χαῖρε γλυκειά μου, ποὺ εἶσαι τὸ πᾶν γιὰ μένα. Δέξου τόσα φιλιά, ὅσα κι' ἐσὺ θάθελες νὰ μοῦ δώσης, κι' ἀκόμα παραπάνω. Σοῦ τὰ σκορπίζω σὰν πέταλα ρόδων πάνω στὸ παιχνίδι σου σώνια...»

Καὶ σ' ἄλλο γράμμα:

«Καταδέξου ν' ἀκουμπήσης τὰ ρόδινα χείλη σου στὰ ἴχνη αὐτὰ τῶν δακρύων, ποὺ ἔρεχουν τὸ γράμμα μου... Κι' ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ τὸν ἔρωτά μου. Τότε θὰ κλάψης κι' ἐγὼ θὰ σφογγίσω τὰ μάγουλά σου μὲ θερμὰ φιλιά, στεγνώνοντας μὲ τὴ φλόγα τους τὰ δάκρυά σου».

Καὶ ἄλλοῦ πάλι:

«Ἡ πλεξίδα τῶν μαλλιῶν σου, ποὺ μοῦστειλες, εἶνε θεῖο δῶρο γιὰ μένα. Ἐνιωσα, τὴν ἐμάσσησα, τὴν ἐμυρίσεψα μὲ τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης...»

Τὰ γράμματα αὐτὰ τοῦ Μιραμπὼ εἶνε γεμάτα πάθος καὶ ἔρωτα φλογερό. Θὰ ἐξετρέλλαναν ἐκείνη ποὺ τὰ ἐδιάβαζε, θὰ τῆς ἀναστάτωσαν τὸ μυαλὸ καὶ τὴν καρδιά.

Νὰ τώρα καὶ μιὰ ἄλλη ἐρωτική, ἐπιστολή, βγαλμένη ἀπὸ ἕνα ἔργο τοῦ Κριμπιγνόν, ἰδοῦ:

«Τί ἔκαμες! Ἄχ, τί μοῦκανες, γλυκειά μου Ἰουλία! Ἤθελες νὰ μ' ἀνταμείψης, κι' ἔφερες τὸ χαμὸ μου! Εἶμαι ἀκόμα μεθυσμένος, εἶμαι τρελλός. Ὅλες μου οἱ αἰσθήσεις εἶνε ἀναστατωμένες. Ἐκεῖνο τὸ θανάσιμο φιλί σου μοῦ ἐτάραξε τὸ μυαλό. Ἀπὸ τὰ χείλη σου ἤπια τὸ δηλητήριο, ποὺ μὲ φλογίζει, μὲ καίει, μὲ λιώνει, μὲ σκοτώνει.

. . . . . .

»Ὄχι, κρύπτησε τὰ φιλιά σου, δὲν μπορῶ νὰ τὰ ὑποφέρω, εἶνε πολὺ ἀφιλα, πολὺ συγκλονιστικά, τρυποῦν ὡς τὴν καρδιά, καῖνε ὡς τὸ μεδοῦλι, μοῦ φέρουν τρέλλα... Ἕνα μόλο... Ἕνα καὶ μ' ἔρριξε σ' αὐτὸ τὸ θάσανο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ γλυτώσω... Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω στὴν κατάστασι ποὺ εἶμαι. Νοιώθω πῶς στὸ τέλος θὰ ξεψυχήσω στὰ πόδια σου μπροστά, ἢ μέσ' στὴν ἀγκαλιά σου».

Ἡ παρακάτω περικοπὴ ἀπὸ τὴν «Ἐρρικιάδα» περιγράφει ἐπίσης μιὰ ἐρωτικὴ συνάντησι τοῦ καλοῦ καὶ ἱπποτικοῦ βασιλιᾶ Ἐρρίκου Δ' καὶ τῆς ἀγαπημένης του Γαβριέλλας ντ' Ἐστρέ. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἀλλάζουν τρυφερὰ φιλιὰ μέσα σ' ἕναν κῆπο ἀνθισμένο.

«Στὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ κήπου, στὴν ὄχθη ἑνὸς ρυακιοῦ, μὲ γάργαρα νερά, στὸν ἴσκιο μιᾶς μυρτιᾶς, ποὺ προστατεύει πάντα τὸ ἐρωτικὸ μυστήριο, ἡ ντ' Ἐστρὲ ἐγάριζε τὰ φιλιά της στὸν πολυαγαπημένο της. Ἐκεῖνος ἔλυωνε ἀπὸ ἀγάπη κοιτά της, κι' ἐκείνη σπαρταροῦσε ἀπὸ εὐτυχία μέσα στὴν ἀγκαλιά του. Τὰ μάτια τους ἦσαν γεμάτα δάκρυα, δάκρυα γλυκα τῶν ἐρωτευμένων. Στὴν κρυφὴ ἐκείνη ἐρωτικὴ φωλιά, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἐνοιώθαν τὸ μεθῦσι ἐκεῖνο, τὰ θέλγητρα καὶ τὶς παραφορές ποὺ φέρνει μιὰ τρυφερὴ καὶ ἀγνὴ ἀγάπη. Ὅποιος τὰ ἐδοκίμασε, μόνον ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ τὰ περιγράψη».

Τὰ φιλιὰ τῶν ἐρωτευμένων εἶνε τὰ ἴδια πάντα, κι' ὅλοι οἱ ἐμνηστῆ τοῦ ἔρωτα ψέλνουν τὶς ἴδιες παθητικὲς ἐμωνδίες.

Ἡ Ρασίλντ, ἡ λεπτὴ μυθιστοριογράφος, περιγράφει κι' αὐτὴ, μ' ἐξαιρετικὴ δύναμι, μιὰ σκηνὴ σφοδροῦ ἐρωτικοῦ πάθους. Δυὸ ἐρωτευμένοι, ποὺ ἡ περιπέτειες τῆς ζωῆς τοὺς ἐχώρισαν γιὰ πολὺν καιρό, συναντῶνται ξανά. Εἶνε τώρα οἱ δυὸ τους μονάχοι, ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο, σ' ἀκρογιάλι, κοντὰ σ' ἕναν παλιὸ μῦλο. Ἐκεῖνος εἶνε ἕνας τραχύς, βωμολόχος ναυτικὸς κι' ἐκείνη μιὰ κόρη τῶν ἀγρῶν πονηρὴ καὶ παιγνιδιάρα.

«...Ἔνιωθαν τὰ χέρια τους νὰ μυρμηγκιάζουν ἀπὸ τὸν πόθο νὰ χαϊδέψουν.

—Μάντια!

—Νιώ!

—Θάθελα νὰ ξαναδοκιμάσω τὴ γεῦσι τῶν φιλιῶν σου, πρὶν φτύσω τὴν ψυχή μου στὰ μοῦτρα τοῦ διαβόλου!

. . . . . .

Καὶ τὰ χείλη τους ἐνώθηκαν. Τὰ σώματά τους ἀγκαλιάστηκαν. Τοὺς συγκλόνιζε τὸ ἴδιο πάθος ἡ ἴδια λαχτάρα τοὺς πλάνταζε καὶ τοὺς ἔθλιβε ἡ ἴδια σκέψι. Ἔκλαιγαν κι' ἐγελοῦσαν.

. . . . . .

—Ἀντίο, ἀγόρι μου, πρέπει νὰ γυρίσω σπίτι.

—Ἀντίο, Μάντια, θὰ ξανάρθω αὔριο. Ἡ γεῦσι καὶ τὸ ἄρωμα τῶν φιλιῶν σου δὲν ἄλλαξε. Ἔχουν ἀκόμα τὴ μυρωδια τῶν ἄλικων ρόδων ποὺ θυμίζει τὴ μυρουδιὰ τοῦ πιπεριοῦ».

Ἔτσι παθητικὸ εἶνε τ' ἀγκάλιασμα διὸ ἐρωτευμένων ποὺ ξαναπέφτουν, ὕστερ' ἀπὸ καιρό, στὴν ἀγκαλιὰ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ἕνα ταξὶ κι' ἔτρεξε στὴ βίλλα τῆς Ἐλίσσα Λάντι. Ἐκεῖ ὅμως τὸν ὑπεδέχθη ἕνας ἡράκλειος ἀρχιθαλαμηπόλος μὲ πολὺ ἄσημο τρόπο.

—Μὰ πῆτε της, ἐπέμενε ὁ ἔμπορος, ὅτι εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ φίλησε στὸ δρόμο!...

—Ἀκριβῶς, γι' αὐτὸ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς δεχθῆ ἡ πριγκήπισσα... τοῦ ἀπάντησε ὁ γίγας καὶ τοῦ ἔκλεισε κατάμουτρα τὴν πόρτα.

Πρώτη τώρα ἀπ' ὅλους τοὺς «ἀστέρες» ἡ Μάριον Νταῖβς δικαιολόγησε τὴν τρέλλα τῆς Ἐλίσσα Λάντι.

—Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ Ἐλίσσα ἔκανε πολὺ καλά. ἐδήλωσε στοὺς δημοσιογράφους. Κάθε τόσο πρέπει νὰ φιλᾶμε ἕνα κοινὸ ἄνθρωπο, ἐμεῖς ποὺ φιλᾶμε πάντα ἐξαιρετικοὺς ἀνθρώπους τόσο στὴ ζωή, ὅσο καὶ στὸν κινηματογράφο!...

Ἡ ἴδια ἡ Λάντι πάλι ἐξήγησε ἀργότερα γιὰ ποιὸ λόγο εἶχε κάνει ἐκείνη τὴν τρέλλα:

— Ὅλος ὁ κόσμος λέει ὅτι τρελλάθηκα ἀπὸ τὴ ζέστη!... Μὰ ἐγὼ νομίζω ὅτι τὰ κυνικὰ καΰματα δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν περιπέτειά μου. Φίλησα ἕναν ἄγνωστο στὴ μέση τοῦ δρόμου, γιατὶ ἤθελα ἁπλούστατα νὰ κάνω κάτι τὸ ἀσυνήθιστο, ἕναν ἐξωφρενισμό!...

Ἡ «Φὸξ» ὡστόσο δὲν βρῆκε διόλου τοῦ γούστου της αὐτὸ τὸν ἐξωφρενισμὸ κι' ἔστευσε ἀμέσως νὰ ὑποδείξη στὴν Ἐλίσσα Λάντι, ὅτι ἂν διακινδυνεύσει ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴ φήμη ποὺ ἔχει ὡς μιὰ αὐστηρὴ καὶ μυστηριώδης πριγκήπισσα, θὰ βρεθῆ στὴ δύσκολη θέσι νὰ τὴν διαγράψη ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν «ἀστέρων» της.

Αὐτὸ λοιπὸν σημαίνει ὅτι ἡ κινηματογραφικὲς ἑταιρεῖες δὲν εἶνε πειὰ διατεθειμένες νὰ ὑφίστανται τὰ ἀντιπεθαρχικὰ κρούσματα τῶν «ἀστέρων» κι' ὅτι στὴν πρώτη εὐκαιρία τοὺς ἀπειλοῦν ἀμέσως μὲ ἀντίποινα...

Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ